

Sygn. akt IV CSK 235/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa I. K. i S. K.  
przeciwko R. M.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 9 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 18 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Analiza skarżonego wyroku i treści skargi nie uzasadnia jednak przyjęcia, że przesłanka ta w sprawie wystąpiła. Przyjmuje się, co zresztą skarżąca dostrzega, że taka kwalifikacja jest dokonywana wówczas, gdy mamy do czynienia z rudymenarnymi błędami sądu w zakresie stosowania prawa materialnego czy też procesowego, widocznymi od razu, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Rodzaj błędów popełnionych przez sąd pozbawia, bowiem orzeczenia nimi dotknięte przymiotu legalności i celem skargi jest usunięcie ich z obrotu. Zatem i ta przesłanka pozostaje w związku ze szczególnym charakterem skargi kasacyjnej, nie jest to, bowiem środek zaskarżenia, który umożliwiałby kolejny raz instancyjną kontrolę prawidłowości wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca pomija, że w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, iż powód nie ma obowiązku wskazywania podstawy prawnej dochodzonego roszczenia a rzeczą sądu jest rozstrzygnąć o roszczeniu w ramach ustalonego stanu faktycznego na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego, co wyraża zasada *da mihi factum, dabo tibi ius*. O oczywistej zasadności skargi nie świadczy także ustalenie przez Sąd drugiej instancji wysokości należnego powodowi odszkodowania z uwzględnieniem

dyspozycji art. 322 k.p.c.; powołany przepis zezwala sądowi na zasądzenie odszkodowania w wysokości ustalonej przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy.

Uzasadnienie wskazanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, pokrywające się zresztą ściśle z podstawami kasacyjnymi skargi, sprowadza skargę do rangi apelacji, a nie środka, którego celem jest wyeliminowanie z obrotu orzeczenia naruszającego elementarne poczucie sprawiedliwości

Reasumując, skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup>§ 2 k.p.c.).

aw

aj